

Ton den Dekker

AYTONS ERFENIS

Uitgeverij Fantasierijk Leesvoer

Imagination is infinite

Copyright

© 2024 Ton den Dekker

ISBN: 978-90-832587-4-4

NUR: 333

Titel: Aytons Erfenis

Auteur: Ton den Dekker

Omslag: Bukamaster

(Gereviseerde heruitgave)

Uitgegeven door:

Uitgeverij Fantasierijk Leesvoer,

Alphen aan den Rijn

www.tondendekker.nl

info@tondendekker.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog	7
1. Bernward	10
2. Herinnering	31
3. Blind	55
4. Rustdag	81
5. Leerling	103
6. Langlois	125
7. Complot	148
8. Moed	172
9. Noodtoestand	196
10. Erfenis	218
11. Keuze	242
12. Aurora	262
13. Begrafenis	284
14. Zoeker	305
15. Nachtwerk	327
16. Aandacht	351
17. Trawanten	373
18. Ontvoering	395
19. Invloed	421
20. Quarantaine	446
21. Kinderspel	473
22. Toekomstplannen	497

*You are never too old
to set another goal
or to dream a new dream.*

C.S. Lewis

Proloog

Buiten scheen de zon al volop, maar in de kamer van Elaine was het nog schemerdonker. Ze sliep en was zich niet van de wereld bewust.

Naast haar bed stond een stevig gebouwde vrouw, met vurig rood opgestoken haar. Met een trek van medelijden op haar gezicht keek zij naar het slapende kind en dacht: slaap nog maar even, lieve schat. Zolang je slaapt, voel je de pijn van het leven niet. Ze zuchtte en liep zachtjes weg. Voor ze bij de deur was, zei Elaine slaperig: 'Tante Moyra?'

Moyra draaide zich snel om en zei: 'Goedemorgen, lieverd. Heb je lekker geslapen?'

Elaine wreef geuwend in haar ogen, duwde het dekbed van zich af en ging op de rand van het bed zitten.

'Ik heb gedroomd,' zei ze. 'Over mama.'

Moyra ging naast Elaine op het bed zitten en sloeg een arm om haar heen.

'Was het een mooie droom?' vroeg ze zachtjes.

Elaine knikte en zei: 'Ze had een schilderij gemaakt. Er stonden een man, een vrouw en twee kinderen op. Mama zei: "Ik weet dat je nu veel verdriet hebt, maar ooit zal dat helemaal over zijn. Die vrouw, Elaine, dat ben jij. Als je later groot bent zul je een lieve man vinden en kinderen krijgen. Je zult heel gelukkig zijn."'

Moyra luisterde naar Elaine en streelde ondertussen de blonde haren van het meisje. Dat was meer dan alleen een liefkozend gebaar. Ze maakte zo ook een scan van wat er in het hoofd van Elaine gebeurde. Ze zag de droom voor zich. Ze voelde het verdriet van het kind en de liefdevolle troost van een moeder, die er niet meer was.

Dit is meer dan een droom, dacht ze. Dit is het verhaal van haar toekomst.

'Tante?' vroeg Elaine. 'Denkt u dat mama ons kan zien?'

‘Ongetwijfeld,’ zei Moyra. ‘En ze ziet je niet alleen, ze houdt ook heel veel van je.’

Elaine staaarde een poosje stil voor zich uit voor ze zei: ‘Waarom? Waarom houdt mama, die er niet is, wel van me en papa, die er wel is, niet?’

‘Mensen die verdriet hebben doen soms hele domme dingen, meiske,’ zei Moyra. ‘Ik ken jouw papa heel goed. Ik weet dat hij heel veel van jou, en ook van je kleine broertje, houdt. Maar nu heeft hij heel veel verdriet. Wat hij vorige week riep, dat is de stem van zijn verdriet, niet van zijn hart.’

‘Ik was bang van hem,’ zei Elaine.

‘Dat weet ik,’ zei Moyra en trok het tengere meisje even tegen zich aan. ‘Je vader zei vreselijke dingen. Over een tijdje zal hij zich daar diep voor schamen.’

‘Wanneer wordt hij weer beter?’

‘Ik ga jou iets beloven,’ zei Moyra. ‘Volgend jaar, als jij klaar bent op het Boudon Instituut, staat je vader je bij de poort op te wachten.’

‘En is hij dan niet meer boos?’

‘Dan is hij niet meer boos,’ zei Moyra met grote stelligheid. ‘Hij is nu bij tante Lucia en zij weet precies hoe ze hem moet aanpakken. Over een jaar heb jij je vriendelijke, lieve papa weer terug.’

‘En krijgen we de baby dan ook weer terug?’

Moyra nam Elaines hoofd tussen haar handen en keek het meisje indringend aan.

‘Wat denk je?’ vroeg ze, half zingend. ‘Zou je broertje daar gelukkig van worden? De mensen die nu voor hem zorgen, zijn als een vader en een moeder voor hem. Ze houden van hem met heel hun hart. Vind je ook niet dat we hem voorlopig maar moeten laten waar hij is?’

Moyra’s woorden nestelden zich diep in Elaines gedachten.

‘De baby kan beter bij die aardige mensen blijven,’ zei ze afwezig.

Moyra liet haar los en zei: 'Dat denk ik ook, lieverd. En als hij wat ouder is, kunnen we hem altijd nog vragen waar hij het liefst wil wonen.'

Elaine keek haar tante treurig aan en zei: 'Ik weet niet eens hoe hij heet.'

'Heb ik je dat niet verteld?' vroeg Moyra. 'Zijn pleegouders hebben hem Detlev genoemd.'

1. Bernward

De nacht was nog niet voorbij, maar boven de bergen verloren de sterren de scherpste van hun flonkering in het eerste aarzelende licht. In de dichte bossen op de berghellingen begonnen vogels hun prelude op de nieuwe dag te zingen.

In een van de dalen aan de zuidkant van een middelhoog gebergte lag Bernward, het bestuurlijke centrum van het zevende district van het gewest Hartland.

Ondanks het vroege uur waren de meeste inwoners van Bernward al wakker. Ze stonden op het centrale plein om samen het vertrek van het generatieschip mee te beleven. Voor de vierentwintigste keer stonden twintigduizend Reizigers op het punt de aarde achter zich te laten en hun eindeloze tocht door de ruimte te beginnen.

Op het balkon van het gerechtsgebouw, dat aan het plein lag, stond een eenzame man: Bron Westinck, de rechter van het zevende district. Net als miljoenen anderen in het land van de Gauls keek hij met gespannen aandacht naar de sikkels van de afnemende maan, die hoog aan de hemel stond. Uit de open deur achter hem telde een stem in een vast ritme af. Zoals de traditie voorschreef viel de stem stil bij de laatste tien seconden en ook op het plein verstomde het laatste geluid. De stilte hield aan tot er schuin boven de maan plotseling een nieuwe ster verscheen. De mensen op het plein begonnen te zingen, maar deze keer kon Bron de trage melodie van het Reizigers Requiem niet meezingen.

Vaarwel, meiske, dacht hij en slikte iets weg.

Bron sloot de gevoelens die zich aandienen resoluut weg. Later zou hij tijd zoeken om er aandacht aan te besteden.

Voor hij zich omdraaide, liet hij zijn blikken over de mensen op het plein beneden hem glijden. Op de stoep voor het Raadhuis zag hij de persoon die hij zocht. Midden in een groepje opgeschoten jongeren stond een lange, tengere knul.

Zo dichtbij, dacht hij. En toch zo onbereikbaar.

***

Bij het wekelijkse werkoverleg van de staf van de rechtbank in het zevende district hing er die ochtend een vreemde sfeer. Iedereen was zich ervan bewust dat het de laatste keer was.

Die spanning was ook te merken aan de onrust bij de drie leerlingen aan de zijtafel. De jongste twee, die alleen een oriëntatiestage deden, zaten op hun bank te schuiven alsof ze in brandnetels waren gaan zitten. De derde, een lange slungel die Detlev Keller heette, deed zijn best hun gewoel te negeren en zich te concentreren op het verloop van de vergadering. Detlev zat in het voorlaatste jaar van het lyceum van Bernward en hij had rechten als hoofdvak. Zijn docent recht zou fouten in zijn verslag niet accepteren.

Halverwege de vergadering kwam Beate Deschamps binnen; een slank, goed gevormd en hoogblond meisje. Ze zat in het laatste jaar van het lyceum en net als Detlev was haar hoofdvak rechten. Nadat zij Bron een grote envelop had gegeven, ging ze bij de andere leerlingen zitten.

Bron legde de envelop ongeopend voor zich neer en negeerde de nieuwsgierige blikken. Tegelijk kreeg hij een gevoel van onrust. Het had niet te maken met de aandacht die het meisje van enkele mannen kreeg, en ook niet met de haast tastbare afkeer die Beate bij Detlev scheen op te roepen. Terwijl hij de vergadering bleef volgen, speurde Bron op een ander niveau naar de oorzaak van zijn onrust. Na een globale scan vond hij in Beate's tas een actieve observatiecel.

Vreemd, dacht hij. Waarom zou iemand het nodig vinden deze vergadering te bespioneren? Alle besluiten worden na de vergadering altijd openbaar gemaakt.

Hoewel nader onderzoek nodig was, leverde de cel nu geen gevaar op. Hij richtte zijn aandacht weer op zijn eerste assistent Mirte Leyten, die de envelop op tafel nadrukkelijk negeerde.

‘Voor het volgende agendapunt is het woord aan Lix.’

Lix Steiner, de tweede assistent, stond op en zei: ‘Baas, we hebben strootjes getrokken om te bepalen wie deze toespraak moest houden. Ik trok de kortste, dus...’

Lix hief zijn handen op om het gelach en de protesten tot zwijgen te brengen. ‘Oké, oké,’ ging hij verder. ‘Ik beschouw het als een eervolle opdracht! Maar wel een erg moeilijke. Want nu u ons gaat verlaten, blijven wij toch als wezen achter. We hebben in de afgelopen jaren hard voor u moeten werken en veel van u geleerd. En daarbij hebben wij, tot onze niet geringe verbazing, ontdekt dat u niet alleen een strenge baas, maar ook een ontzettend aardig mens bent.’

Bron liet het gebabbel van Lix welgemoed over zich heen komen. Tot slot van zijn kletspraatje liep Lix naar Beate, die hem een pakje gaf.

‘Wij wilden u iets meegeven als teken van onze dankbaarheid,’ ging Lix verder. ‘Door uw eigen loslippigheid over uw hobby’s wisten we waar we u een plezier mee konden doen. En dankzij de goede connecties van Beate is het gelukt om dit te vinden.’

Met een overdreven buiging gaf Lix een plat doosje aan zijn baas.

‘Ik dank jullie zeer,’ zei Bron. ‘Ik heb in jaren niet zoveel onzin over mij horen vertellen, maar ik had de indruk dat het goed bedoeld was en dat maakt veel goed.’

In het doosje zat een dun boekje met de titel *Der Prozeß*. Aan de antieke letters te zien was het geschreven voor de Ramp.

Het boekje was een reconstructie, maar wel gemaakt van een origineel dat in goede staat had verkeerd. Bron was blij verrast en zeer benieuwd waar het origineel ontdekt was. Tegelijk nam zijn gevoel van onrust toe want de observatiecel zat in de rug van het boekje.

‘Ik ben hier bijzonder blij mee. De naam van de auteur, Franz Kafka, ben ik eerder in andere teksten tegengekomen. Als ik me

niet vergis leefde hij ruim een eeuw voor de Ramp. Dit boekje zal mij niet alleen iets leren over de mensen uit die tijd. Het zal mij ook blijven herinneren aan een van de beste teams waar ik mee heb mogen samenwerken. Ik dank jullie allen heel hartelijk.'

Bron schudde handen en omhelsde mensen. Tegen Beate zei hij: 'Ik wil alles horen over die connecties van jou.'

Ze bloosde en lachte, maar Bron had de indruk dat de lach haar ogen niet bereikte.

'Goed. Als jullie gaan zitten dan kunnen we dit laatste overleg netjes afronden.'

Iedereen ging zitten, maar Bron zelf bleef staan. Hij keek de grote tafel rond en onder zijn blik werd het snel stil.

Bron was een man die indruk wist te maken met zijn indringende, donkere ogen. Hij was van gemiddelde lengte en had een slank postuur. Zijn gezicht was smal en scherp gesneden. Zijn donkere haar, met slechts enkele strepen grijs erin, was kortgeknipt. Volgens zijn identiteitsgegevens was hij 58 jaar geleden in het westen van Gaul geboren. Er waren maar heel weinig mensen die de waarheid over zijn afkomst kenden.

Bron pakte de grote envelop van de tafel en keek ernstig rond.

'Morgen draag ik mijn taken over aan Vilja Bresson. Jullie zullen van haar gehoord hebben. Ik kan bevestigen dat de geruchten over haar waar zijn. Zij heeft een tong als een scheermes en er ontgaat haar niets. Ik heb vanmorgen in vier verslagen vijf fouten gehoord. Ik heb met bewondering gezien hoe onze geachte voorzitter met geduld deze fouten heeft aangestipt en laten verbeteren. Jullie volgende baas had jullie met de grond gelijkemaakt!'

Bron keek de tafel rond en zag bedrukte gezichten.

'Ik heb één troost voor jullie,' ging hij verder. 'Zij is een van beste rechters van onze tijd. Wie bereid is van haar te leren, heeft uitzicht op een schitterende loopbaan.'

De gezichten stonden iets minder bedrukt, maar er sprak nog geen blijdschap uit.

‘Verder mag ik van mijn opvolger zeggen, dat zij al mijn voordrachten zal overnemen. Iedereen die dat heeft aangevraagd kan hier dus blijven werken, met één uitzondering.’

De gezichten stonden ineens vragend.

‘Lix, iemand wil jou als eerste assistent hebben.’

‘Wie...’ begon Lix, maar Bron liet hem niet uitspreken.

‘Je kent haar al een tijdje, maar niet als rechter. Je nieuwe baas zit daar.’ Bron wees met hoofdknik in de richting van Mirte.

Lix ogen flitsten van Bron naar Mirte en dan met plotseling inzicht naar de grote envelop. Hij deed zijn toekomstige status eer aan door niet met een juichkreet op te springen, maar met een stralend gezicht een korte buiging te maken in de richting van Mirte.

Bron keerde zich naar Mirte en zei: ‘De afgelopen drie jaar heb ik het voorrecht gehad om jou van dichtbij te mogen meemaken. Ik ben onder de indruk gekomen van je kennis van de wet en alle jurisprudentie. Wat echter nog meer indruk maakte, waren jouw sensitieve vermogens en de manier waarop jij daarmee omging. Het is dus een logisch gevolg van je kwaliteiten dat ik nu de aandacht mag vragen voor deze akte van benoeming.’

Hij haalde de akte uit de envelop en legde die voor Mirte neer. Zij las de woorden mee die Bron haar voorlas.

‘Op grond van de bevoegdheid die de wet toekent en op voordracht van het Hof, verklaart de Senaat van Gaul dat zij heeft ingestemd met de benoeming van Mirte Leyten tot dienaar van het Recht.’

Mirte had geweten dat de benoeming rond was, maar de realiteit van de akte die voor haar op de tafel lag raakte haar toch diep.

‘Voor wij je kunnen feliciteren moet eerst het officiële gedeelte afgehandeld worden,’ zei Bron. ‘Het ondertekenen van de akte.’

Mirte keek hem vragend aan.

‘Dat moet toch gebeuren in het bijzijn van minstens twee van de initiatiefnemers van de voordracht?’

Bron glimlachte en gaf Detlev een teken, maar voordat die iets kon doen werd de deur van de zaal al opengesmeten.

‘Tenminste iemand die weet hoe het hoort en niet staat te leuteren!’ riep de tengere vrouw die in de deuropening stond.

‘Mag ik jullie voorstellen ...’ zei Bron plechtig. ‘De edelachtbare dienaar van het Recht: Vilja Bresson.’

Met afgemeten passen schreed Vilja de doodstille zaal door. Ze bleef met haar handen in de zij voor Bron staan en zei: ‘Je hebt mij geen recht gedaan, nare man. Ik heb niet alleen een tong als een scheermes, ik drink ook elke morgen azijn!’

Daarna omhelsden zij en Bron elkaar als de goede vrienden die zij al heel lang waren.

Na deze begroeting wendde zij zich naar Mirte.

‘Aangezien ik ook één van de initiatiefnemers van je voordracht ben, staat niets de ondertekening in de weg.’

De rest van de ochtend verliep hectisch, maar de laatste formaliteiten waren tegen het middaguur afgerond. Na de lunch die ze samen in het gastenhuis gebruikten, sprak Bron nog kort met Vilja en ging daarna naar huis. Onderweg keek hij om zich heen met de blik van iemand die afscheid nam.

Het was zoals gewoonlijk op doordeweekse middagen rustig in Bernward. Het verkeer bestond uit een kleine vrachtwever die met de snelheid van een wandelaar over de weg door het dal naar het noorden gleeed. Verderop liep een klas met hun twee begeleiders van het gilde voor het onderwijs. De kinderen zongen een liedje over de herfst.

Bron volgde de weg die hem dieper het dal in bracht. Voorbij de brug over de rumoerig kabbelende beek die door het dal stroomde, koos hij een smal voetpad dat zich tussen de huizen door de heuvel op slingerde.

De huizen in Bernward waren zo verschillend als de mensen die erin woonden. Iedere Burger van Gaul had het recht om een huis naar keuze te bouwen in de commen die hem als inwoner

aanvaardde. Het huis dat Bron aan de rand van de comen had laten bouwen, was niet groot. Naast de ruime woonkamer waren er twee slaapkamers en een studeerkamer. Aan de voorkant zat een brede veranda. Achter het huis begon het bos, dat vrijwel ondoordringbaar de heuvels aan weerszijden van het dal bedekte.

Het huis zag eruit alsof het uit hout was opgetrokken, maar de Gauls bouwden niet met natuurlijke materialen. Het bouw Gilde gebruikte niets anders dan het juiste programma en een moleculaire bouw machine. Binnen een week stond er een kant-en-klaar huis.

Bron liep de laatste huizen voorbij en zag verderop zijn huis op de helling liggen. In de man die op de treden van zijn veranda zat herkende hij Colin Frye, de decaan van het zevende district.

In de afgelopen jaren was Bron goed met deze vriendelijke priester bevriend geraakt. Hij was drieënveertig jaar, zeer muzikaal en een meester in het subtiel spelen met woorden. Zijn levenspartner Ella Mewes was een getalenteerde schilderes. Samen hadden ze drie kinderen. De oudste zoon van achttien was zes weken geleden vertrokken naar Membran voor het eerste deel zijn tweejarige dienstplicht. De tweede zoon van zestien was goed bevriend met Detlev. De jongste, een meisje van elf, was gisteren met haar moeder naar het Boudon Instituut geweest om de Toelatingstest af te leggen. Bron vermoedde dat Colin kwam vertellen hoe het hen was vergaan.

Colin zag hem, stond op en stak zijn hand op.

Bron keek naar de manier waarop Colin stond en miste er zijn gebruikelijke opgewektheid in. Hij liep het laatste stuk naar boven en begroette zijn vriend hartelijk.

‘Jij was vergeten dat het vierdag is,’ zei Colin.

Bron keek hem vreemd aan voor hij begreep wat Colin bedoelde. Op vierdagmiddag waren Colin en hij gewend een partij te schaken.

Hij sloeg met de muis van zijn hand tegen zijn voorhoofd en zei: 'Ik word oud.'

'Ouder wórdén is ons probleem niet, Bron. Wat ons pijn doet is dat we ouders zĳn.'

De mannen keken elkaar wat ongemakkelijk aan, tot Bron zei: 'Kom, laten we het bord maar opzetten. Ik luister beter wanneer ik win.'

Even later zaten ze schijnbaar geconcentreerd over het spel gebogen. Bron plaatste een paard en leunde achterover.

'Hoe vond April het gisteren?'

Colin keek op, maar het duurde even voor hij zei: 'Ze is helemaal in de wolken. Ze is toegelaten met een zeer hoge score. Als ze er vandaag heen zou mogen, ging ze zingend weg.' Colin staarde een moment naar het bord voor hij zei: 'Bron, ik weet dat Boudon voor haar een goede plek is en dat ze er alleen maar gelukkiger van wordt door erheen te gaan, maar... wat ik weet helpt niet.'

Bron keek zijn vriend peinzend aan.

'Er zijn dagen dat ik mezelf haat,' zei hij dan. 'Ik ben een vurig voorstander van het ruimteproject en de generatieschepen. We moeten het leven door het heelal verspreiden om te voorkomen dat het ooit wordt vernietigd. Ik heb het vaak met passie uitgedragen. Elaine heeft dat overgenomen en daarom is ze vanmorgen vertrokken. Dat doet pijn. Maar er is iets dat ik nog pijnlijker had gevonden. Als het mij ontbroken had aan de moed om haar te laten gaan.'

Ze zwegen samen een hele tijd.

'Ik wou dat ik ook wat van die moed had.'

Colin zuchtte diep en verplaatste een looper.

'Verstand van schaken heb je nodig!' riep Bron terwijl hij de looper met een paard sloeg.

Ze speelden een tijdje ongeconcentreerd verder, elkaar de gelegenheid gevend om de emoties in balans te krijgen. Na de zesendertigste zet legde Colin zijn koning neer.

‘Het is hopeloos meneer de rechter.’

‘Je speelt hopeloos,’ meneer de decaan zei Bron mild.

‘Tja,’ mompelde Colin.

‘Nee, serieus,’ zei Bron. ‘Ik wil je als vriend wat vragen.’

Colin keek op en reageerde met een instemmend handgebaar.

‘Het heeft met hoop te maken. Wat pikt April in de komende dagen van jou en Ella op? Jullie verdriet, omdat je haar een jaar kwijt zult zijn? Of merkt ze jullie hoop voor haar?’

‘Nou, natuurlijk hopen we dat het goed uitpakt, maar...’

‘Nee,’ reageerde Bron fel. ‘Dat bedoel ik nu juist niet! Wat denkt een kind, wanneer haar ouders in de put zitten omdat zij is toegelaten? En vergis je niet, zij is zó sensitief dat zij jullie stemming van een mijl afstand aanvoelt. Ze zal denken dat zij jullie iets ergs heeft aangedaan. En dat moet je háár niet aandoen. April heeft een groot talent waar ze mee moet leren omgaan. Waar haalt zij, klein kwetsbaar kind, de moed vandaan om haar talent te ontwikkelen? Moed kan ze alleen vinden als ze hoop heeft. En dat is de taak van een vader. Vul haar met jouw vertrouwen, dat zij de wereld aan kan en dat het goed komt!’

Colin leunde met zijn ellebogen op de tafel en speelde gedachteloos met een schaakstuk. Uiteindelijk zette hij het neer en keek op.

‘Gek dat een priester van een rechter over hoop moet horen. Hoop is de zin van mijn vak. Volgens de Schrift danken wij Gauls ons bestaan aan een man die de hoop niet opgaf.’

Bron aarzelde kort en stond dan op.

‘Je kent het verhaal, maar ken je er ook de oorsprong van?’ vroeg hij. ‘Kom mee, ik wil je iets laten zien dat ik bij mijn onderzoek naar restanten uit het verleden heb gevonden. Ik moet je wel

waarschuwen. De werkelijkheid is misschien niet zo... verheven als het mythische verhaal uit de Schrift.'

Bron ging Colin voor naar zijn studeerkamer, waar hij een kleine kluis openmaakte. Het boekje dat hij gekregen had legde hij erin en hij haalde er een kleine zilverkleurige kubus uit. De zettakubus was al eeuwenlang het meest gebruikte dataopslag apparaat voor privégebruik. De naam was afkomstig van een oud woord dat de hoeveelheid informatie aangaf. Een zettakubus had een opslagcapaciteit van een miljard terabytes.

Om met de opgeslagen informatie te kunnen werken gebruikte men meestal de virt, zoals iedereen de persoonlijke communicator noemde. De virt dankte haar naam aan de mogelijkheid om aan het ontvangen beeld zoveel virtuele realiteit toe te voegen, dat de ander levensgroot en tastbaar aanwezig was. Er bestonden ook mobiele uitvoeringen, maar die gaven alleen eenvoudige beelden en geluidsverbindingen weer.

Bron sloot de kluis zodat, niet toevallig, de observatiecel van de buitenwereld werd afgesloten. Hij noemde een code en er verscheen een cirkel van zachtgroen licht.

'Wat je straks ziet zijn oude opnames van kort na de Ramp. De beeldkwaliteit is slecht en het geluid laat te wensen over. Verder is de taal een probleem. De mensen spreken voornamelijk Engels en Frans, oude vormen van Gaulisch. Ik ben een paar maanden met dit fragment bezig geweest en ik denk dat ik nu redelijk weet wat ze zeggen.'

Bron ratelde nog een code af en in de cirkel van licht verscheen een grote hal. Langs de wanden van de hal stonden hoge rekken, volgepakt met kisten en dozen. Mensen werkten aan grote machines en in een hoek van de hal lag een hoop rommel. Tussen dat alles door liepen tientallen mensen die druk in de weer waren.

Er werd geroepen en een hard, jankend geluid begon naargeestig te loeien. Van een plek buiten beeld wervelde sneeuw de hal binnen. Een voertuig, dat hoog op brede rupsbanden stond, reed

het beeld binnen. Het was vuil en zat onder de sneeuw. Het voertuig stopte en aan de zijkant gingen deuren open. Mannen stapten uit en begonnen hun dikke kleding uit te trekken. Hun gezichten stonden somber en ze leken uitgeput.

De mensen in de hal kwamen op de nieuwkomers af en begroetten hen. Uit een grote, halfronde opening kwamen nog meer mensen de hal binnen. Iemand had blijkbaar de sirene uitgezet want het loeiende geluid brak abrupt af.

De grote hal verdween en het beeld zoomde in op de mensen in de hal. Bron liet de beelden stilstaan bij een grote, forsgebouwde man. Naast hem stond een jongen van een jaar of tien, die zijn hand stevig vasthield.

‘Deze grote man heet Basil Johnston,’ wees Bron aan. ‘En dat jongetje naast hem is zijn zoon Jeffrey. Het voertuig dat net de hal binnenkwam, noemden ze een sneeuwkat. Volgens mij hebben de mannen die je zag uitstappen een verkenningstocht gemaakt. Iedereen staat nu op hun verhaal te wachten.’

Bron zette de beelden weer in beweging en de camera zwenkte naar de sneeuwkat. Daar trok een lange man met grijs haar zijn handschoenen uit. Naast hem stond een kleinere man die druk bezig was met iets dat hij in zijn hand had. Hij wreef met een doekje tot hij met een berustend gebaar een bril op zijn neus zette. Hij klom op een kist en gebaarde dat de mensen dichterbij moesten komen. Het geluid kraakte ernstig en wat de man riep was slecht te horen. De lange man met het grijze haar ging naast hem staan en de mensen in de hal dromden om hen heen. Het werd rustiger en de man die op de kist stond begon te vertellen. Hij was slecht te verstaan, maar Bron had alles van ondertitels voorzien.

‘Wij hebben alleen sneeuw en puinhopen gevonden,’ zei de man met de bril, die Scott heette. ‘Er hangt nog zoveel vulkanisch stof in de lucht, dat het zonlicht er niet doorkomt. In onze directe omgeving is geen teken van leven meer. We zijn deze keer door-

gereden tot aan Paris, maar daar was ook niets, alleen een heel hoog stralingsniveau.'

'Paris was ooit een grote en beroemde stad,' zei Bron.

De mensen in de hal zwegen en keken elkaar verbijsterd aan. De lange man die naast Scott stond had zijn jas los gemaakt wat een wit priesterboord zichtbaar maakte. De priester leek zich te ergeren en opeens begon hij met overslaande stem te schreeuwen.

'Begrijpen jullie wat hij zegt? De hele wereld is naar de verdommenis! Iedereen is dood! Alles is woest en leeg. Heel Europa is in de greep van straling, ijs en chaos.'

Direct daarop zwenkte de camera naar Basil Johnston, die tussen de mensen door naar voren liep en zijn zoontje met zich meetrok.

'Nu wordt het interessant,' zei Bron.

Basil liep naar de priester en begon indringend te praten.

'Jean, wat praat je voor onzin? Heel Europa in de greep van de chaos? En ons kleine plekje dan? Heerst hier chaos?'

Hij tilde zijn zoontje op en keek hem aan.

'Wat staat er aan het begin van elk boek van Asterix? Caesar heeft heel Gaul veroverd, behalve het dorpje van Asterix en zijn vrienden. Daar leven de Gauls nog in vrijheid en oude Julius kan er met geen mogelijkheid binnenkomen.'

'Zij hadden twee voordelen,' reageerde de priester schamper. 'Ze hadden een toverdrank en ze leefden in de fictieve wereld van een auteur die hen altijd liet winnen.'

Basil draaide zich half naar de priester om en zei: 'Ik zeg je dat de chaos buiten ons hier niet zal veroveren! Zolang ik nog leven in me heb sta ik dat niet toe. Wij hebben ook toverdrank: technologie! Daarmee kunnen we ons staande houden.'

Basil zette zijn zoontje neer en keek de priester aan.

'Ik ben bereid om één van de auteurs te worden die het nieuwe verhaal gaan schrijven van de mensheid.'

‘In de echte wereld zijn de Gauls door Caesar van de kaart gevergd,’ zei de priester met ergernis in zijn stem.

‘Dan wordt het tijd voor andere Gauls!’ donderde Basil. ‘Onverzettelijke Gauls, waar de chaos zich op stuk bijt!’

De priester keek bedenkelijk, maar voor hij iets kon terugzeggen ging Basil verder.

‘Jean luister! Een woeste en lege wereld kán het einde niet zijn. In tegendeel! Zo begint het verhaal van de schepping! Daarom, hoe groot de puin hoop ook is, ik geef het pas op als Hij het opgeeft. Wat zeg jij? Je bent priester, geeft de Eeuwige het op? Heeft de chaos het gewonnen van zijn licht?’

De priester keek Basil getroffen aan. Dan brak een glimlach door op zijn gezicht.

‘Volgens mij ben jij de eerste van die onverslaanbare Gauls.’

De priester gaf Basil een hand en Jeffrey's gezicht begon te stralen.

‘Daddy is Obelix!’ riep hij, wat een lachpartij veroorzaakte.

De beelden hielden op en Bron zei: ‘De vertaling is niet vlekkeloos, maar ik zit er nergens ver naast.’

‘Ik ben diep onder de indruk,’ riep Colin. ‘Schitterend! Ik wed dat die grote vent, die Basil, Basilius de Oudste was. Die beelden zijn minstens twintig eeuwen oud! Hoe ben je daaraan gekomen?’

‘Dat is het geheim van de archeoloog,’ zei Bron met een glimlach. ‘Maar heb je gehoord hoe de naam “Gauls” en hoop bij elkaar horen?’

Colin dacht even na.

‘Ik denk het wel, maar er zijn dingen die nog vaag zijn. Wat bedoelde Basil met het boek van Astrix?’

‘Dat is waar ik je voor gewaarschuwd heb,’ zei Bron met een grijns. ‘Let op, dan vergroot ik een deel van de beelden uit.’

Hij liet de beelden snel naar een bepaald punt teruglopen en zette ze stil. Ze zagen Basil met zijn zoontje op de arm staan. Maar nu was de jongen vol in beeld en in zijn hand hield hij een plat,

groen boek. Bron liet de beelden op dit boek in zoomen en kantelde het beeld, zodat het duidelijk zichtbaar werd.

‘Dit is een boek van Asterix. Dit kleine getekende figuurtje is Asterix en de grote dikke is zijn onverslaanbare vriend Obelix. Ik heb een reconstructie gezien van een van die boeken. Het verhaal speelde zich af in een tijd dat de stad Rome de baas was in de landen rond het Zuidmeer en ook in het westen van ons land. Hier in Hartland woonden andere volken. De verhalen van Asterix gaan over de vrijheid van een klein dorpje. Er is een magiër, die toverdrank kan maken. Daarmee houden ze de legers van Rome op afstand. In het oude Engels heette dat volk van Asterix “Gauls”. Onze naam, die volgens de Schrift door de Eeuwige is gegeven, komt dus eigenlijk uit een getekend kinderboek.’

Colin bekeek het kaft aandachtig.

‘Volgens mij is dat niet belangrijk,’ zei hij dan resoluut. ‘Je moet erop letten hoe Basil het woord “Gauls” gebruikt. Hij wil eerst alleen maar tegen zijn zoontje zeggen dat de situatie niet hopeloos is. Dus gebruikt hij iets dat het jochie begrijpt: de Gauls uit zijn boek die standhouden tegen de vijand. Maar dan gebeurt er iets onverwachts. De priester maakt de woorden van Basil belachelijk. Dat dwingt hem meer te zeggen, zodat de naam Gauls een lading krijgt van verzet tegen de chaos. En omdat de priester niet ophoudt met zijn kritiek, dwingt Basil hem te zeggen wat hij zelf gelooft. Heeft de Eeuwige het opgegeven of niet? Want pas als de Eeuwige het opgeeft is er geen hoop meer. Maar tot die tijd geeft Basil het niet op, net als de Gauls. Zo groeit de naam Gauls uit van een troostwoord voor een kind, tot een symbool van verzet tegen chaos, geloof in de Eeuwige en hoop op de toekomst. Precies wat die mensen op dat moment nodig hadden.’

Colin keek Bron vragend aan.

‘Wat ga je met deze beelden doen?’

Bron trok een gezicht en antwoordde: ‘Ik heb alleen dit fragment. De rest is zwaar beschadigd. Mijn verhaal is dus flinterdun.

Verder heb ik bij het vertalen iets weggemoffeld. Basil gebruikt de verzwegen Naam als hij over de Eeuwige spreekt. Zou men dat van Basilius verdragen?’

Colin keek bedenkelijk.

‘Nee, je hebt gelijk. Zelfs als het College voor de Geloofsleer meent dat het authentiek is, zullen ze dat nooit aanvaarden. Maar ik begrijp wat je er mee wilde zeggen. Bedankt.’

***

Vroeg in de avond roffelden de voeten van een groep jongens door het bos; leerlingen van het lyceum uit het vijfde en zesde jaar. De late run was onderdeel van het intensieve sportprogramma dat op de scholen in Gaul een belangrijke plaats innam. Deze jongens vormden samen een succesvol voetbalteam. Het afgelopen jaar waren ze districtskampioen geworden en nu vertegenwoordigden zij hun school in de gewestelijke jeugdcompetitie.

De ploeg telde vier echte uitblinkers. De dirigent op het middenveld was Artus Mewes, de tweede zoon van Colin Frye en Ella Mewes. Artus leefde voor zijn tenorsaxofoon en zijn piano. Op het veld was Artus de man van de onnavolgbare beweging en de subtiele voorzet, die de bal op de voet van een aanvaller in kansrijke positie bracht.

De spits die daar het meest van wist te profiteren was Diel Nyquist. Diel was het resultaat van een ruimteliefde. Zijn vader was transportbegeleider bij het gilde voor interplanetaire logistiek geweest. Zijn moeder was geboren onder de zilveren koepels van Mars. Hun liefde was vurig begonnen maar bleek niet sterk genoeg om de verschillen in achtergrond te kunnen overbruggen. Diels vader werkte nu voor het transportgilde in het gewest Hartland. Zijn moeder was teruggegaan naar Mars. Diel droomde van een carrière bij de ruimtevloot. Op het veld was Diel de jongen die er alles voor deed om te scoren.

Rots in de branding van de verdediging was Olaf Dewinde. Olaf was groot, breed en zeer sterk. Hij zag eruit als een goedmoedige beer, maar met zijn sprintsnelheid en vakkundige ingrepen wist hij veel aanvallers te verrassen. Net als zijn ouders had Olaf een voorliefde voor de bossen. Biologie was voor hem een logische keuze geweest.

De laatste troef van het lyceum in Bernward was de lange knul die het doel verdedigde: Detlev Keller. Detlev was nog iets langer dan Olaf, maar slank en pezig gebouwd. Hij bezat onwaarschijnlijk snelle reflexen en wist zijn doel vrijwel altijd schoon te houden.

Voor zover Detlev wist, was hij de zoon van Karl Traub, die hoofdinspecteur was bij de dienst voor de Orde. Zijn moeder, Birgit Keller, was een autoriteit op het gebied van de xeno-sociologie. Zij bestudeerde samenlevingen van mensen die geen Gauls waren.

Detlev, Olaf en Artus waren sinds het begin van hun schooltijd onafscheidelijk geweest. Diel woonde pas vier jaar in Bernward. Hij had in die tijd een groepje volgelingen om zich heen verzameld. De drie vrienden meden Diel en zijn aanhang als de pest.

Het wildspoor dat de voetballers volgden leidde hen over de kam van een heuvel naar een langgerekt, beschut dal. In het midden lag een meertje dat door een beverdam was opgestuwd. Tussen de bosrand en het meertje lag een strook grasland waar een stokoude man bewegingsloos stond te wachten.

De jongens hielden in en liepen op hem af. Ze deden hun schoenen uit en stelden zich in een dubbele halve cirkel voor hem op. De oude man verroerde zich niet tot de beweeglijkheid voor hem was verstild. Dan hief hij zijn rechterhand op.

‘De Eeuwige zij met jullie,’ zei hij met kalme waardigheid.

‘En zijn vrede met u,’ gaven de jongens als eenstemmig antwoord.

De man klapte in zijn handen en de hele groep ging in de eerste bukapositie staan.

‘Adem ... balans ... centrum,’ zei de man en begon hen door de basispatronen van de eerste bukakring te leiden.

De meeste jongens hadden een hekel aan de trage bewegingen die bedoeld waren om hun tomeloze energie om te vormen tot beheersbare en bruikbare kracht. Dat gold niet voor Detlev. Voor hem was buka een manier van leven.

Buka betekende ‘open’ in de lang vergeten taal waar het uit afkomstig was. Het was van oorsprong een vechtsport met drie verschillende aandachtsgebieden. In de eerste kring leerde je om je open te stellen voor je eigen lichaam. In de tweede kring voor de wereld om je heen en in de derde kring voor de geestelijke werkelijkheid.

De kracht van buka was dat het je leerde om door je angst heen de verantwoordelijkheid te aanvaarden voor wie je werkelijk was, voor het goede en het onaangename, zodat je de wereld in al haar schoonheid en wreedheid onbevangen tegemoet kon treden.

Voor sensitieve mensen als Detlev was buka een reddingsboei, die verhinderde dat zij in de drukte van het leven kopje onder gingen. In Gaul was men alert op sensitieve mensen. Die konden een schat aan creativiteit, intuïtief inzicht, kritisch denkvermogen aan de samenleving bijdragen, mits zij leerden om hun plek in de wereld in te nemen. Daarom gingen jonge kinderen naar het Boudon Instituut om zich te laten testen. De kinderen die door de Toelatingstest kwamen gingen een jaar naar het besloten instituut. Daar werd hun geleerd met hun sensitiviteit om te gaan door hen de waarde van buka te laten ondervinden.

Detlev hield vooral van de snelle patronen van de tweede kring. Ze gaven hem de moed te zijn wie hij werkelijk was. Een uiterst leergierige, intelligente en sensitieve jongen, die wist dat je soms afstand moest nemen om met voldoende overzicht mee te kunnen doen.

Wat hij niet wist was hoe hij met meisjes moest omgaan.

Terwijl hij de trage bukapatronen volgde, zag hij uit een ooghoek meisjes langs de bosrand lopen. Maar al hadden er honderd gelopen, hij zag alleen Shannon. Een slank meisje met kort bruin haar. Haar ogen waren amandelvormig en ongelooflijk donker. Haar gezicht was rond en er was altijd een geheimzinnig lachje op te zien.

Van de zomer had hij haar met een aantal meiden van school zien zwemmen. Het beeld van haar ranke, prachtig gevormde lichaam in een weinig verhullend nat badpak, had hem wilde en natte dromen bezorgd. Hij was helemaal weg van haar, maar iedere keer wanneer hij haar ontmoette, veranderde hij in een brabbelende idioot, of gebeurde er iets noodlottigs waardoor hij voor gek stond.

Deze keer was het Hofmann, de stokoude bukaleraar. De man was een gepensioneerde priester en zesentachtig jaar oud. Zijn hoge leeftijd maakte hem niet minder alert en ook niet minder snel. Hij had de oogbeweging van Detlev gezien en zijn beste leerling direct een teken gegeven om de aandacht niet te laten verslappen. Maar Detlev had alleen oog gehad voor Shannon, tot hij plotseling een gloeiende pijn in zijn oor voelde. Voor hij kon reageren liep de oude priester weer terug naar zijn plek voor de groep. Detlev hoorde de meisjes lachen en zijn gezicht werd net zo rood als zijn oor. Hij wilde heel diep onder de grond verdwijnen voor de rest van zijn leven.

Een half uur later liepen de drie vrienden terug naar Bernward. Detlev voelde zich diepongelukkig en zijn oor gloeide pijnlijk.

‘Blij dat je naast me loopt, Det,’ zei Artus opgewekt.

Detlev keek hem schuin aan en vroeg: ‘Hoezo?’

‘Nou het wordt al een beetje donker en jouw oor ...’

Detlev mompelde iets erg onvriendelijks. Artus grinnikte en draaide zich half om naar Olaf die achter hen liep. Hij wilde Olaf bij de plagerij betrekken, maar in plaats daarvan pakte hij Detlev

bij een arm en bleef staan. Olaf liep diep in gedachten door tot hij bijna tegen zijn vrienden op liep.

‘Waarom staan jullie nou ineens stil?’ vroeg hij.

‘Omdat wij nieuwsgierig zijn,’ zei Artus. ‘Jij loopt te denken en dat gebeurt meestal wanneer jij iets vreemds gezien hebt. Iets dat ons, met onze blinde ogen als het om bossen gaat, niet is opgeval-
len. Dus, waar dacht jij zo diep over na?’

Olaf keek duister, alsof hij een flauwe grap verwachtte. Dan haalde hij zijn schouders op en zei: ‘Ik vroeg me af waarom die blonde uit de zesde, hoe heet ze, ze doet ook recht...’

‘Beate,’ vulde Detlev aan.

‘Die bedoel ik. Ik vroeg me af waarom ze zo stiekem deed. Ik zag haar toen we door het bos renden. Ze zat een eindje van het pad af weggedoken achter de struiken.’

‘Misschien moest ze wat water kwijt,’ zei Artus.

‘Wie weet. Maar zij was niet de enige die zich verborgen hield. Aan de overkant bij de beverdam zat ook iemand. Op het moment dat het Fossiel jou te grazen nam, zag ik een gezicht even omhoog-
komen.’

Artus keek Detlev aan en vroeg: ‘Heeft Beate een geheime vriend?’

‘Geen idee,’ zei Detlev. ‘En eerlijk gezegd ben ik er absoluut niet nieuwsgierig naar.’

‘Hoe kun je nou niet nieuwsgierig zijn naar het liefdesleven van de mooiste meid van de school!’ riep Artus uit.

‘Als je mij er maar buiten laat!’ zei Detlev fel.

Olaf en Artus keken elkaar verbaasd aan. Zo’n toon waren ze van Detlev niet gewend.

‘Jij vindt haar niet aardig,’ zei Artus voorzichtig peilend.

‘Zoiets,’ zei Detlev nijdig. ‘Laten we een andere keer over kren-
gen praten.’

Hij draaide zich om en liep weg.

Artus keek Olaf aan en die haalde zijn schouders op.

‘Ik praat morgen wel met hem,’ zei Artus. ‘Ik heb hem niet eerder zo kwaad gezien. Beate heeft hem duidelijk een kunstje geflikt.’

Olaf krabbelde zich op zijn achterhoofd.

‘Jij praat met Detlev en ik ga morgen bij de beverdam kijken. Want mensen die zich verbergen, dat stinkt.’